

Куди крокує Зільберкукін?

Геннадій Кофанов

Нібито новела

...ути чи не б...

Вільям Шекспір, "Гамлет".

Шляхом крокує Зільберкукін...

- Куди? - запитує раптом у мене, автора новели "Куди крокує Зільберкукін?", цей самий персонаж Зільберкукін, у міру вгодований невисокий лисуватий чоловік років сорока п'яти, що крокує шляхом.

- Що - куди? - здригаюся я від його несподіваного питання.

- Куди це я крокую шляхом? - допитується персонаж Зільберкукін.

- Не твоє персонажаче діло знати, куди ти крокуєш. Це моя авторська справа знати, куди ти крокуєш, - презирливо кидаю я, автор новели "Куди крокує Зільберкукін?", персонажеві Зільберкукіну.

- Як це - не моє діло?! - обурюється персонаж Зільберкукін. - Я крокую шляхом, і не моє ж діло знати, куди я ним крокую?! Свинство яке! Я маю повне право знати, куди я крокую шляхом!

- У-у, який склочний нудотний Зільберкукін мені попався... Тьху, не попався, звісно, а я сам його придумав. Якщо б я знав, що він такий нудотний склочник, я б його й не придумував зовсім, - пошепки гарчу я.

- Ну-ну, попрошу без образливих ярликів! - кричить мені, авторові новели "Куди крокує Зільберкукін?", нудотний персонаж Зільберкукін.

- Не смій підслухувати мої авторські думки! - репетую я.

- Не лементуй! - волає персонаж Зільберкукін. - Подумаєш - автор! Теж мені, велика цяця!

Ясно: персонаж Зільберкукін уважає мене, автора новели "Куди крокує Зільберкукін?", чи то маленькою цяцею, чи то великою нецяцею.

- Слухай, авторе, не випендрюйся, а блискавично повідом: куди це я крокую шляхом. Не можу ж я крокувати шляхом, сам незнаючи куди, як ідіот якийсь! - продовжує нудити персонаж Зільберкукін.

- Можеш. І не втручайся в мій творчий процес, Зільберкукін! Я сам знаю, коли мені повідомляти, куди ти крокуєш шляхом! Захочу - і сповіщу про це аж наприкінці новели!

- І це що ж виходить?! Що я всю новелу буду тупотіти, буцімто загальмований дебіл, бозна куди?! Не згодний я! Нині не дев'ятнадцяте століття, щоб автор вертів як хотів своїм персонажем; змушував його топоти собачку, рубати сокирою бабусю, кидатися під поїзд, або чухрати невідомо куди! А ну, повідомляй, пройдисвіте, поки я не розприндився!

- Тьху, Зільберкукін, ти ж всього-на-всього мій персонаж, мною придуманий! Ти повинен слухняно танцювати під мою авторську дудку!

- Станцювати я можу. Давай, дуди. - Зільберкукін починає вихлятися в ритмі танцю "ламбада", що вийшов з моди - А от крокувати шляхом незвісно куди - зась! Поки не повідомиш, куди я крокую, я й кроку не ступлю!

- А ну, крокуй! - наказую я.

- Сам крокуй! - огризається персонаж Зільберкукін.

- Я тебе написав, я тебе й закреслю! - загрожую я.

- Громадяни!!! Світова громадськість!!! Гляньте, як цей гнобитель гнобить мої права людини!!! - верещить персонаж Зільберкукін.

- Цить! Яка ти людина?! Ти не людина, а всього лише людиноподібний літературний персонаж, мною придуманий. Бач, прав він захотів! Та тебе взагалі на світі не існує! - гримаю обурений я, автор новели "Куди крокує Зільберкукін?"

- Це ще питання - кого з нас не існує! - сперечається персонаж Зільберкукін. - Серед нас, персонажів, ходить думка, що це вас, авторів, не існує; що автори - це лише вигадка самих персонажів; що віра в існування авторів - це марновірство й опіум для персонажів!

- Ха, якщо мене не існує, то з ким же ти зараз сперечаєшся?! - посміхаюся я.

- Ну... А може, у мене біла гарячка і я просто марю. Може, ти мені просто ввижаєшся. Може, ти - усього лише галюцинація! - комизиться персонаж Зільберкукін. - Втім, я сам можу задати тобі те ж питання: якщо мене не існує, то з ким же ти зараз сперечаєшся?! Га? Хи-Хи.

- А за галюцинацію відповіси! - погрожую я, закочуючи рукави сорочки. - Зараз я тобі покаджу, яка я галюцинація!

Зібравши в кулак увесь свій потужний письменницький інтелект, усе своє могутнє авторське натхнення, всю свою гігантську пописувацьку уяву, всю свою колосальну творчу фантазію, я, автор новели "Куди крокує Зільберкукін?", нещадно даю щигля Зільберкукінові нігтем по чолу.

- Ой! - скрикує персонаж Зільберкукін і починає масажувати набухаючу шишку.

- Ну що, існую я, чи не існую?! Зрозумів, хто тут головний?! - тріумфально віщаю я, упоєний своєю могутністю.

Зільберкукін на це нічого не відповідає, а мовчки дістає з-за пазухи й розвішує уздовж шляху червоне полотнище, на якому білою фарбою написано:

ГЕТЬ ТИРАНА АВТОРА! УСЯ ВЛАДА ПЕРСОНАЖАМ!

Десь удалечині починає звучати революційна піснь, що виконується хором персонажів: "Віхрі враждебніе веют над намі, тьомніе сіли нас злобно гнетут..." Мені, авторові новели "Куди крокує Зільберкукін?", стає моторошнуvато.

- Товаришу Зільберкукін, - запобігливим тоном белькочу я, - увійдіть у моє становище! Я ж уже написав заголовок: "Куди крокує Зільберкукін?", я вже написав

перший рядок: "Шляхом крокує Зільберкукін", а ви нікуди не крокуєте! Виходить, я обдурив читача...

- Сам ти ввійди в моє становище! - жорстко перебиває персонаж Зільберкукін, виволікаючи з-за пазухи письмовий стіл, стілець і друкарську машинку із заправленим у неї чистим аркушем паперу. ("Як це все там містилося?!" - дивуюся я, автор новели "Куди крокує Зільберкукін?") Сідає за цей стіл на цей стілець і друкує цією машинкою на цьому аркуші заголовок:

Куди крокує автор новели "Куди крокує Зільберкукін?"?

Новела

А під цим заголовком друкує перший рядок цієї своєї писанини:

"Шляхом крокує автор новели "Куди крокує Зільберкукін?"..."

І раптом я, автор новели "Куди крокує Зільберкукін?", що от так зненацька перетворився на персонажа новели "Куди крокує автор новели "Куди крокує Зільберкукін?"?", мимоволі встаю з-за свого письмового стола, виходжу з дому і крокую шляхом...

Крокую шляхом...

Крокую шляхом...

Бажаю знати - куди...

2003 р.